

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” Ézsaiás 40, 31

2035. január 1. - hazavinni a kórházból a gyermekemet: a másodikat. Az elsőnél még félelemmel és izgatottsággal töltött el a felelősség, most már tudom, mit jelent igazán. A karomban tartom ezt az apró életet, és érzem, hogy minden eddigi pillanat, minden megtett út ide vezetett. Kilépek a kórházból, a téli hideg frissessége megcsapja az arcomat, de a szívemben csendes melegség van. A világ megáll egy rövid időre – mintha ő is figyelne erre a pillanatra.

Az utca hóval borított, csendes és nyugodt. Ugyanaz, amin annyiszor sétáltam gyerekként. Álmodoztam erről az időről, amit akkor még nem láhattam tisztán a bizonytalan jövő hópelyhei között. Most, hogy a kezeimmel érinthetem ezt az álmot, melegen lüktet bennem: szebb lett, mint reméltem.

Hazaérkeztem, hazaérkeztünk.

A konyhában csend van. Csak a teavíz forr, halkan, türelmesen. Az ablak párás, de odakint látni a friss hó alatti csendes utcát. Gyerekkorom köveit. Már kitapostam rajtuk a saját ösvényem.

A teafüvet én szárítottam idén is. A bokrokat még szüleim ültették, jóleső gondoskodásuk ma is finom, nyugtató. Mára megtanultam becsülni az akkor még jelentéktelennek tűnő, apró dolgokat.

A gyerekeim még alszanak, a kisebbik a könyvemmel a kezében szenderült el tegnap este. A férjem rám mosolyog, miközben két bögre teát tesz elém.

Az asztalon ott fekszik a Bibliám mellett életem első, még nyomdászágú könyve. Pár példányt dedikáltam a családnak és barátoknak. Megérkeztem! Na, nem az út végére, csak egy újabb állomásra, ahonnan indulhatok tovább.

De tudom, hogy ez nem az út vége – csak egy új szakasz kezdete. Nem egy csillogó karrier volt az álmom, hanem ez: békében szeretve lenni úgy, hogy másokon is segíthettem. Két gyermekem életre, másokat pedig reményre taníthattam.

Tíz évvel ezelőtt, 2025-ben még egyetemista voltam. Akkor még sok kérdésem volt: megtalálom a helyem? Tudok-e adni valamit a világnak? Tudok valóban otthont teremteni? Szerethető leszek?

Lesz-e olyan otthonom, ahol valóban megérkezhetek?

A budapesti egyetemi évek tele voltak kihívásokkal, magánnyal, bizonytalansággal. A reményerőt adott, hogy az akadályok is ehhez a reggelhez visznek közelebb.

2035. január 1. Életemben először arra ébredtem, hogy minden a helyén van. Nem azért, mert könnyű út vezetett idáig, hanem azért, mert minden egyes lépés formált, minden kihívás épített. Minden döntés, minden kétely, minden hajnalokig tartó tanulás, minden meghallgatott történet hozzátett ahhoz, aki ma vagyok. Az otthonom számomra nem egy pont a koordinátarendszerben, hanem mindennek a közepe. Az állandósult pillanat, ahol nem vagyok egyedül.

Hogyan is jutottam idáig?

Hazám

Lelkemben az otthon egy érzés is. Egy olyan kötődés, ami nem szakad meg attól, hogy fizikailag távol vagyok. Ahogy egyre több tapasztalatot szerzek, egyre jobban értem, hogy nem csak a földrajzi távolság határoz meg engem, hanem örökség, amit magammal viszek. Szülőföldem, Kárpátalja az identitásom tevékeny része, amely formálja a jelenemet és jövőmet egyaránt.

Emlékszem arra az estére, amikor a családommal az udvaron üldögtünk és nagymamám mesélt a gyerekkoráról. Akkor még nem láttam örök értékét ennek a pillanatnak sem. Ma, távol az otthontól, sokszor visszagondolok erre az estére és érzem, hogy bárhol is vagyok a világban, mélyre nőtt gyökerem táplálnak. Emlékeim egyszerre kötnek életem megélt részéhez és szűk Hazámhoz, mely egyszerre hordoz fájdalmat és büszkeséget.

Ezek az emlékek nemcsak a múltamhoz kötnek, hanem segítenek megérteni azt a helyet is, ahonnan származom – azt a helyet, amely egyszerre hordoz fájdalmat és büszkeséget.

Olyan földön élhetek, amelyre már sokan vágytak. Ezért szabdalták, repegették és keresztelték át folyton minden szentség nélkül: Podkarpatszka, Zakarpatszka, Zakarpatyja. Csupán mi, itt élők tudjuk, hogy valójában Kárpátalja az igazi neve. Ezüsthely! A nagy háború előtti Magyarország ezüstös taraja, ékessége. Egy volt Erdély Tündérekertjével, az Alföld végtelenjével. Mondja meg bárki, van -e, hol van még egy olyan hely, ahol Rákóczi tulipánjai is vitézekké tudnak válni? Ahol egy üres vár repedezett csarnokai is arra buzdítanak, hogy „Hass, alkoss, gyarapíts, s a haza fényre derül”? Hol van még egy ilyen hely, ahol minden őshős és mártír?

Ők itt meneteltek, Aknaszlatina és Szolyva között, míg Radnóti és társait délvidéken hajtották erőltetett menetben. Nem, itt mi nem voltunk soha egyedül! Harcban, szenvedésben is egy volt ez a nép! Hol van még egy hely, ahol minden kő rólunk mesél több mint ezer éve? Ahol az ösvényeket őseink taposták?

A barátból csak bajban lesz testvér. És itt volt és van elég baj ahhoz, hogy testvérré érjünk.

Itt értettem meg, hogy a jó az nem mindig a könnyebbet jelenti, hogy a megosztott öröm nő, és a megosztott teher kisebb lesz. Hogy nem azért kell csendben maradnom a felnőttek között, mert még gyerek vagyok – hanem azért, mert megéri figyelnem! Itt soha nem vagyok

magányos, mert tartozunk valakihez, a környezetem nem csak engem ismer. Ismerték már egymást a szüleink, nagy- és dédszüleink is. A kapcsolatunk nem most kezdődött. Ezer vihar megpróbálta, sok tűz edzette. Itt saját gyökereim táplálnak. Mélyre vannak eresztve, mélyen a Kárpátok gyökerei alá. A lombot és virágot százszor lenyírták már, de a gyökerekből mindig új hajtás, új élet fakad!

Hiszem, hogy én is egy ilyen élet vagyok. Utódja és boldog őse vagyok mindenkinek, mindenkinek, aki előttem és utánam jön, aki velem osztozik az időn és a történetekben. A múltam számomra nem meghajlító teher hanem erőforrás. Nemzetiségemet és nyelvemet anyajegyként hordozom. Más népektől megkülönböztet, és igazán egyedivé tesz. Őseimet nem szégyellem. Nem legyőzöttek, hanem túlélők. Felnőni hozzájuk igazi kihívást jelent! Itt vártak engem. Értem dolgoztak, vetettek és arattak; szenvedtek és túléltek. Megint szenvedtek, és megint túléltek. Készítették, óvták és védték, szépítették ezt a helyet, hogy nekem otthonom legyen. Mindezt nagyon jó megkapni, bejárni és birtokba venni. De ettől a jónál azt hiszem, mégis van jobb: jobb adni. Szeretnék egyszer úgy tele lenni nagymamám főztjével, nagyapám történeteivel, a vasárnapi istentiszteletekkel és közös ebédekkel, a nyárral, a tánccal és ennek a földnek az ezüstjével, hogy én is adni tudjak! Adni értéket, szót, mosolyt és türelmet, sok hitet és szeretetet vidáman és örömmel, ahogy azt én is kaptam!

Azért tartom fontosnak megosztani a történetemet, mert hiszek abban, hogy a történetek hidak, amelyek összekötnek minket még akkor is, ha más nyelven beszélünk, máshonnan jövünk, vagy másként látjuk a világot. A származásom és tapasztalataim nemcsak engem formáltak, hanem talán segítenek az olvasóimnak is valamit felismerni saját magukból. Lehet, hogy csak egy gondolatot hagyok, egy lüktető érzést, vagy a halk bizonyosságát annak, hogy nem vagy egyedül... Mert a történeteinken keresztül ismerjük meg egymást, és ezek a megosztott élmények adnak alapot ahhoz, hogy együtt higgyünk egy szebb, igazságosabb és emberségesebb jövőben.

A történelem sziklájából ha egy követ is kifejtek és fundamentummá faragom – akkor már megérte az erőfeszítést.

„Felnőtt” életem első kihívásai

Ukrajnában 11 osztály van, szóval nálunk teljesen megszokott, hogy sokan hamarabb befejezik az iskolát, mint Magyarországon. Én sem voltam kivétel! Alig hogy kiléptem az

iskolapadból már jött is a következő nagy lépés: felvettek a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem pszichológia szakára.

Amikor először költöztem be a pesti kollégiumba, édesapám kísért el. Mielőtt elbúcsúztunk, a Példabeszédek 3, 5–6-ot mondta nekem: „Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondoldj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.” Azóta kísér ez a mondat. Emlékeztet, honnan indultam, mik az értékeim, és hogy a bizonytalanságban is van vezetés.

Tizenhét évesen léptem be az egyetem kapuján. Kisdobronyból, egy apró faluból érkeztem a nagyvárosba, ahol minden ismeretlen és hatalmas volt – az utcák, az épületek, a tömeg. Az osztálytársaim idősebbek voltak nálam, határozottabbnak tűntek, és mintha már tudták volna, hová tartanak. Én pedig csak ültem ott egy padban, és azon tűnődtem, vajon elég leszek-e? Nemcsak az oktatási anyaggal kellett megbirkóznom, hanem egy sokkal mélyebb kérdéssel is: hogyan fogok tudni beilleszkedni ebbe a világba, ami ennyire más, mint ahonnan jövök? Akkor még nem tudtam, hogy ez az év nemcsak a tanulásról fog szólni, hanem arról is, hogy fokozatosan megtanuljam: a gyökereim nem hátráltatnak, hanem erőt adnak. Hogy amit otthonról hozok – az értékrend, a szorgalom, a közösség ereje – azok éppen azok az alapok, amelyekre itt is építhetek. Az egyetem számomra nemcsak egy új életszakasz, hanem egy lehetőség lett arra, hogy megtaláljam a helyem ebben a nagyobb, zajosabb világban – anélkül, hogy elveszíteném azt, aki voltam.

A legnagyobb kihívás talán mégis az volt, hogy szembe kellett néznem önmagammal. Egy új helyzetben, ahol senki sem ismeri a múltamat, fel kellett tennem a kérdést: ki vagyok én valójában, ha minden, ami eddig meghatározott, most távolra került? Ez az egyetemi évek egyik legfontosabb tanulsága volt: nem csak külső környezet változik, hanem belül is növekszünk, formálódunk. Az egyetem nem csupán tudást adott, hanem arra is megtanított, hogyan kell alkalmazkodni, kitartani és hinni abban, hogy minden nehézség egy új lépcsőfok lehet a fejlődésben.

Lassan megtanultam, hogy nem az a fontos, mennyire tudsz mindent elsőre. Hanem az, hogy merj kérdezni, próbálkozni, és hogy ne félj elindulni akkor sem, ha még remeg a lábad. Hogy ne a félelem vezéreljen, hanem a kíváncsiság.

A pszichológia (és úgy általában az emberek) mindig is érdekelték. Talán azért, mert egy olyan közegből jövök, ahol sok mindenről nem szokás beszélni. Ahol a fájdalmat gyakran mosoly mögé rejtik, a kérdésekre nem mindig születik válasz, és ahol a hallgatás sokszor hangosabb, mint bármilyen kimondott szó. Kicsiként még csak éreztem ezt, később már értettem is: a kimondatlan dolgoknak is súlyuk van. Ott élnek az emberek tekintetében, gesztusaiban, és legfőképp a csendekben.

Szerettem volna segíteni megtalálni az emberek hangját. Nem megoldani helyettük az életüket, hanem velük együtt elindulni azon az úton, ahol a megértés és az elfogadás teret kaphat. Ahol a sebeket nem szégyellni kell, hanem gyógyítani – lassan, együtt, emberséggel.

Ezért választottam a pszichológiát, és ezért volt számomra az első év az egyetemen sokkal több, mint tankönyvek és vizsgák sora. Egy belső utazás is volt, amely során meg kellett ismernem saját magamat is. Hogy mit hozok magammal otthonról és mit szeretnék ebből tovább vinni vagy épp elengedni: a megfelelési kényszert, a kételyt, hogy vajon van-e helyem ebben a világban. Mert azóta már tudom: nemcsak helyem van, hanem feladatom is. Meghallgatni, jelen lenni, és ha kell – együtt keresni a válaszokat. Az első lépések mindig bizonytalanok, de minden megtett úttal erősebbé válik az ember. Ez az út még csak a kezdet – a fejlődés folyamatos, és minden új tapasztalat formálja azt, aki vagyok.

Írországból

A repülő ablakából néztem, ahogy a zöld ír táj egyre közelebb kerül. A szívem egyszerre vert izgatottan és félve – új ország, új emberek, új élet. Vajon mit tanulok majd ebből az egészből? És vajon hazaérkezni ugyanolyan lesz-e, mint elmenni? Írországot választottam, mert valami mást kerestem. Olyan helyet, ahol nem csak tanulni lehet, hanem érezni is – a tájat, az embereket, a történeteket. Az egyetemi élet egészen más volt, mint otthon. Limerickben sokkal közvetlenebbek a tanárok, a diákok, még a buszsofőrök is.

A kulturális különbségek néha megleptek – például hogy mennyire természetes nekik a small talk, vagy hogy milyen sokan járnak alig öt fokban is pólóban és rövidnadrágban. De ezek az apróságok is hozzájárultak ahhoz, hogy nyitottabbá váljak, és megtanuljam, hogy nem csak egyféleképpen lehet jól élni.

Megérkezni Írországba olyan volt, mintha egy apró világot találtam volna egyetlen kampuszon belül. Látni azt, ahogy különböző kultúrák képviselői közösen főznek,

vitatkoznak, nevetnek, vagy csak csendben ülnek egymás mellett különös meghittség érzését adta. Mintha mindenki egy kicsit idegen lenne, és épp emiatt nem lenne senki igazán az. Senkinek nem kellett „beilleszkednie” a szó hagyományos értelmében. Együtt hoztunk létre valami újat, egy olyan közösséget, ahol a különbségek elválasztás helyett még közelebb hoztak minket. Olyan életre szóló barátokra tettem szert, akiktől sokat tanulhattam. Ezért máig hálás vagyok és bízom benne, hogy még találkozunk.

Azonban voltak nehéz pillanatok is. Amikor honvágy gyötört, amikor hiányoztak az otthoni arcok, az ismerős utcák, a szüleim ölelése. Amikor a nyelv, bármennyire is beszélem, mégsem tudta tökéletesen visszaadni azt, amit igazán éreztem. Ilyenkor mindig eszembe jutott, hogy a gyökerek nem akadályoznak, hanem megtartanak. Az otthonom emléke nem elválasztott ettől az új világtól, hanem hidat épített hozzá. Mert akárhova is megyek, az vagyok, amit magammal viszek: a történeteimet, az értékeimet, a kérdéseimet és a hitemet abban, hogy érdemes keresni a közöst az ismeretlenben is.

Limerick tanított meg az otthon-érzésre. És hogy több helyen lehetek otthon – mindegyik egy kicsit más miatt fontos. Vannak otthonok, ahol megtanulunk szeretni, másokban küzdeni, és vannak olyanok, amelyekben végül önmagunkat találjuk meg. Megértettem, hogy az otthon nem mindig az a hely, ahonnan elindulunk, hanem sokszor az, ahová visszatérünk – még ha csak gondolatban is.

Megtanultam, hogy a bizonytalanság nem ellenség, hanem lehetőség. Nem valami, amitől félnünk kell, hanem egy tér, ahol növekedhetünk és fejlődhetünk. Mert minden új tapasztalat, minden kihívás egy lépés afelé, hogy jobban megismerjük önmagunkat. Már nem félek annyira az újtól – inkább keresem. Keresem azokat a helyeket, embereket és pillanatokot, amelyek formálni és tanítani tudnak.

Talán éppen ez a legnagyobb tanulsága ennek az útnak: nem mindig tudhatjuk, merre tartunk – de ha nyitott szívvel megyünk, mindig találhatunk valamit, amiért érdemes haladni. Az otthon-érzésben valami nagyobbak vagyunk a részese. És talán az igazi otthon nem egy térképen található, hanem ott, ahol úgy érezzük: részesei vagyunk valami nagyobbak. Ott, ahol a múltunk és a jövőnk összeér, és ahol a történeteink nem csak rólunk szólnak, hanem mindazokról, akik előttünk jártak, és mindazokról, akik utánunk jönnek. Bizonyosság, hogy bárhol járunk, mindig lesz bennünk valami, ami hazavezet.

Földindulás

A csütörtök úgy indult, mint bármelyik másik nap. Az öcsém születésnapjára készültünk – tortát sütöttünk, krémet kavartunk, ajándékot csomagoltunk, nevetgeltünk. Aztán egyszer csak megszólalt az első telefon, majd a második és harmadik. Külföldi rokonok hívtak, mind ugyanazzal a kérdéssel: "Jól vagytok? Mikor költöztök? Mi lesz a gyerekekkel, ha maradtok?"

Az emberek pakolták a bőröndjeiket, a határon hosszú sorok kígyóztak. Aznap este a hétközi istentiszteleten több ember gyűlt össze, mint bármikor korábban. A félelmet érezni lehetett a levegőben, mégis próbáltuk egymást nyugtatni. Éreztük, hogy valami véget ért, és valami egészen új, ismeretlen kezdődött.

Az első légiriadó valószerűtlen volt. Amikor először hallottam légiriadót, nem hittem el, hogy ez a valóság. Aztán jött a második, a harmadik. Tétlenül álldogáltam a telefonomra meredve, és azon gondolkodtam, hogy vajon holnap is minden ugyanígy lesz? Vagy már semmi sem lesz ugyanaz?

Háborúkról eddig csak a történelemkönyvekben olvastam vagy filmekben láttam, de azok nem ilyenek voltak. Volt bennük valami távoli, megfoghatatlan, elképzelhetetlen. Azóta sem tudom megérteni, miért történt mindez. A következményeit annál inkább. Annyi mindent elvett, megváltoztatott, eltört és szétszakított, megölt és tönkretett.

Az iskolában sok időt töltöttünk a pincében. Anyukám mesélte, hogy az óvónők a gyerekekkel úgy, ahogy voltak – zokniban, papucsban – rohantak le a bunkerekbe, amikor megszólalt a sziréna! Arról fogalmuk sem volt, hogy a saját gyerekeikkel épp mi történik az iskolában vagy merre vannak. Az óvónők keresztyén énekeket dúdoltak, vidáman próbálták terelni a figyelmet, közben a szemükben ott bujkált a félelem. A gyerekek a veszélyből semmit sem vettek észre. Számukra a sötét és fűtetlen óvóhely egy különös játékbarlanggá vált, ahol órákig üldögéltek, meséket hallgattak és nevetgéltek.

A gyakori és nagyon hosszú áramszünetek miatt gyertyafénynél és a telefonunk lámpája mellett tanultam otthon. Ezekben a csendes, félhomályos órákban természetfelettinek kezdtem látni a természetes dolgokat: a fényt, a kényelmet, a lehetőséget. Az egyszerű dolgok, mint egy meleg tea, egy működő lámpa vagy egy töltött akkumulátor, hirtelen luxussá váltak. A sötétben való tanulás nemcsak türelemre, hanem találékonyságra is tanított. Megtanultam,

hogy nem a körülmények határozzák meg a lehetőségeimet, hanem az, hogyan alkalmazkodom hozzájuk. Hogy az akadályok nem csak gátak lehetnek, hanem próbák is – és ha sikerül átlépni rajtuk, akkor erősebbé válnak azok az értékek, amelyek igazán fontosak. Ebben a homályos fényben született meg bennem az igazi hála: a mindennapi dolgokért, az otthonomért, a családomért, és mindenért, amit megtanultam értékelni. A csendes sötét órák alatt vettem észre, hogy a világ nem mindig kínál könnyű utat, de mindig kínál lehetőséget arra, hogy növekedjünk.

A boltok polcai hamar kiürültek, az árak az egekbe szökkentek. A férfiak közül sokan bujkálni kényszerültek. A kényszerbesorozások árnyéka egyre több családra vetült. Emberhiány miatt 700 egyetemistát tanácsoltak el az egyetemekről – nem azért, mert nem voltak elég jók, hanem hogy ne legyen választásuk, hogy ne maradjon más út, csak a front. Halkan, szinte titokban történt minden, de a félelem egyre hangosabb lett. És mindez nem a múlt, még most is ebben élünk. A férfiak sokszor még mindig nem mernek kimenni az utcára, elkerülik a nyilvános helyeket, nem szállnak fel buszra. Családok élnek kettészakítva, fiúk nőnek fel apák nélkül, és anyák próbálják egy személyben pótolni mindazt, ami pótolhatatlan. Az ismeretlen félelme ott van minden reggelben, minden esti imában, és mégis...valahogy megy tovább az élet. Az ember megtanul a félelemmel együtt élni, úgy tenni, mintha minden rendben lenne – legalább a gyerekek előtt. A félelem ott lappang minden mozdulat mögött, de közben valami furcsa összetartás is született.

Minden rossz ellenére még a legnagyobb sötétségben is akadnak olyanok, akik fényt visznek mások életébe. Az itthoni nők – nagymamák, édesanyák, lányok – nemcsak a gyermekeikről gondoskodnak, hanem másokat is a szívükbe zárnak. Heti háromszor összegyűlnek a helyi református gyülekezet parókiáján, hogy főzzenek azoknak, akik egyedül maradtak, akik már nem tudnak magukról gondoskodni és akik a közvetlen bombázások elől menekültek ide. Az általuk készített étel az itthon maradt idősekhez, rászorulókhoz jut el – csendes, de annál erőteljesebb tanúságtétel ez arról, hogy a hit nem csupán belső meggyőződés, hanem tettekben is megnyilvánuló szeretet.

Sok család szétszakadt. Édesapák kényszerülnek arra, hogy egy telefonon keresztül szemléljék gyermekeik mindennapjait. Sok nagyapa még karjában sem tarthatta újszülött, kicsiny unokáját – online-nagyapává váltak. Születések, születésnapok, ballagások telnek el úgy, hogy valaki hiányzik a családi fotókról. És bár a technika közel hozza a hangokat, az

ölelés melegét nem tudja pótolni. Sokszor az idős rokonokat, barátokat a szomszédok temetik el – mert a férfiak nem tudnak hazajönni, még a szüleik temetésére sem.

Külföldön lenni egyszerre menekülés és lehetőség. Egy új világot ismerek meg, barátokat szerzek, tanulok. Mégis minden nap viszek magammal valamit Kárpátaljából: egy ízt, egy történetet, egy szófordulatot. Néha úgy érzem, sehol sem vagyok teljesen otthon – de talán ez is az otthon egyik új formája. Az, amit magaddal viszel, bármerre jársz.

Bármerre is visz az élet, Kárpátalja számomra mindig is az otthon fogja jelenteni. A hegyek szelíd vonalát, nagymamám kertjét, a templomi harang hangját. Most azonban, amikor visszagondolok rá, gyakran kettős érzés tölt el: büszkeség és fájdalom keveréke. Büszkeség, mert látom, milyen erős a közösségünk. Fájdalom, mert sok barátom elment, és nem tudjuk, mikor ölelhetjük meg újra egymást.

A jövőt nehéz tisztán látni, de remélem, hogy Kárpátalja egyszer újra olyan lesz, mint régen – vagy talán még annál is szebb: békésebb, élhetőbb és tele szorgos emberekkel.

Napjainkban

A jelen mindig gyorsan változik. Egyik nap még az egyetem előadótermében ülök, jegyzetelve a pszichológia előadásokat, másnap pedig azon kapom magam, hogy egy döntésekkel teli felnőtt élet küszöbén állok. Az idő nem vár, és én sem várhatok tovább – formálni kell, alakítani kell azt a világot, amelyben élni szeretnék.

Most, ebben a pillanatban, még mindig tanulok, de már nem csak könyvekből, hanem emberekből, helyzetekből, saját tapasztalatokból. Látom azokat a kérdéseket, amelyeket egykor magammal hoztam, és látom, hogy lassan válaszokká formálódnak. Nem minden bizonytalanság múlt el, de megtanultam, hogy nem is kell, hogy eltűnjenek. Vannak kérdések, amelyeket nem sietve kell megválaszolni, hanem időt kell adni nekik, hogy megérjenek bennem.

A jelen nem tökéletes, és talán soha nem is lesz az. De már értem, hogy az élet nem arról szól, hogy mindennek késznek kell lennie, hanem arról, hogy haladunk – lépésről lépésre.

Most itt vagyok. Építem a jövőt, de nem felejttem el a múltat. A családom, az otthonom, az összes tapasztalat, amelyet eddig megéltem, mind velem van. A gyökerek tartanak, a döntéseim pedig formálnak.

És bár még nem tudom pontosan, merre visz az út, azt már megtanultam, hogy nem kell félni az ismeretlentől. Mert minden új nap lehetőség arra, hogy közelebb kerüljek ahhoz az élethez, amelyet igazán magaménak érzek. Remélem 10 év múlva szebb lesz annál, mint amit most el tudok képzelni.

Innét indultam.